

متن پرسش

با سلام: استاد با توجه به مباحثی که فرمودید از زمان دکارت و ملاصدرا روحی به بشر روی آورد که آنها متوجه آن شدند، ۱. سوال اول اینکه آیا این صحیح است که در زمان مثلا حضرت موسی (ع) فرمان هایی از جانب خداوند آمد تا قوم ایشان در آن زمان آنها را انجام دهد اما در زمان پیامبر اسلام (ص) خداوند به پیامبر می فرمایند که تو فقط مذكر دین و مطالب ارائه شده هستی پس در اینجا یک حالت انتخاب شخص پر رنگ تر محفوظ می ماند. آیا در زمان حضرت موسی (ع) هم این نحوه مذکر بودن ایشان اولویت دارد؟ ۲. اگر ما پر رنگ تر شدن اختیار در انتخاب دین را در زمان پیامبر اسلام ص درست بدانیم، آیا می توانیم بگوییم که با این حالت اختیار، شخص باید خود در درون خود به عمق بالاتر از دین دست پیدا کند و به یقین بالاتری برسد آیا می توانیم بگوییم که آن روحی که عمق بالاتری از یقین را طلب می کند در درون انسانها از صدر اسلام شروع شده نه صرفا از زمان قرن ده میلادی. ممنون از راهنمایی تان.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. حتماً همه پیامبران متذکر امور فطری هستند. آری! بشر آخرالزمانی ظرفیت بیشتری جهت انتخاب دارد. ۲. حتماً همین طور است ولی هرچه قدر جلو آمدیم، آزادی انتخاب بیشتر از گذشته در بشر جدید خود را نشان داد. در این مورد عرایضی در جلسه ششم «دولت، مردم، آزادی» شد خوب است که سری به آن بزنید. موفق باشید

https://eitaa.com/soha_sima/۱۶۵۶